

konvinki la nelingvistojn, precipe Couturat, pri ĝusteco de siaj decidoj. Li faris multajn proponojn favore al la natureco de Ido. En 1912 li verkis resuman historion de la ĝistiamaj okazaĵoj, *Historio di nia linguo*.

En 1914 Jespersen post longa paŭzo renkontiĝis kun Wilhelm Ostwald. Tiu ĉi intertempe estis ricevinta la Nobel-premion (1909) kaj en Kopenhago prelegis pri organizado de sciencoj; dum la posta diskuto oni ankaŭ parolis pri internaciaj lingvoj kaj specife pri Ido, kiu, subtenata per la scienca aŭtoritato de la nobelpremiito, trovis apogon de aŭskultantaro. Ankaŭ la Akademio de Ido ĝuis periodon de stabileco. La serioza engaĝiĝo de konataj sciencistoj por internacilingva movado pozitive influis ties publikan akcepton. La plej multaj Ido-artikoloj de Jespersen aperis en „Progreso” en 1911 (pri verba sistemo, pri prepozicioj, pri principo de neceso kaj sufiĉo, pri elizio ktp.), en 1913 li publikigis en la dana revuo „Ido” artikolon „Voci di konata homi” („Voĉoj de konataj homoj”) kun paralela teksto en la Dana, kion li praktikis ankaŭ en la artikolo pri Wilhelm Ostwald en 1914.

Lingvistikaj kaj lingvopolitikaj artikoloj de Jespersen ofte aperadis en la dana revuo „Ido” kaj en la „Hjølpeprogstidende/Revueto di helpolinguo” ĝis la jaro 1918. Liaj du artikoloj „Historio di nia Linguo” kaj „Artificala lingui pos la Mondmilito” publikigis en angla traduko en 1920 kaj 1921 en Londono. En 1927 Jespersen ĉesigis sian por-Idan laboron kaj adiaŭis per „Publika letro al idisti” en la revuo „Mondo” (fondita en 1912 de Per Ahlberg), kiu ankoraŭ ĝis 1929 aperadis en Ido kaj poste transiris al Novial. Jespersen sciigis sian intencon forlasi la Ido-movadon kaj dediĉi sin al la propra projekto ankaŭ en la revuo „Svensk Världspråkstidning” („Sveda mondlingvo-revuo”). La nombro de tiatempaj revuoj en kaj pri diversaj planlingvoj estis konsiderinde granda, ekzistis i.a. du revuoj en Latino sine flexione kaj pluraj en Occidental.

12.2.2. IALA

Jespersen kaj Couturat estis ankaŭ membroj de Academia pro Interlingua fondita en 1887 por la subteno de Volapük, kiu pli kaj pli funkciis kiel diskutejo pri diversaj internacilingvaj projektoj, ĉefe sub la gvido de Giuseppe Peano post 1908. Unu el la membroj estis riĉa usona esperantistino Alice Vanderbilt-Morris, kiu en 1924 fondis IALA (International Auxiliary Language Association). En somero 1925 ricevis Jespersen ŝian inviton al privata interparolo sekve al UK en Ĝenevo. S-ino Morris estis engaĝiginta multajn eminentajn lingvistojn. Post komencoj en Usono ŝi vizitis Eŭropon por trakti kun prominentaj esperantistoj kiel Edmond Privat kaj Per Ahlberg, kaj idistoj kiel Siegfried Auerbach kaj Friedrich Schneeberger. Ankaŭ Edgar de Wahl, aŭtoro de Occidental, estis invitita. Iliaj diskutoj tamen ne havis rezulton, ĉar esperantistoj ne pretis fari eĉ minimumajn ŝanĝojn en sia lingvo.

En 1927 s-ino Morris denove venis al Eŭropo, renkontiĝis kun Jespersen kaj kun William Edward Collinson, profesoro pri la germana lingvo kaj lektoro pri Esperanto ĉe la Universitato Liverpolo, ĵus verkinta libron pri lingvistiko *La homa lingvo*. Ŝi volis informiĝi pri la plej konvena gramatiko de internacia helplingvo el teoria lingvistika kaj filozofia vidpunkto. Dum la interparoloj, elirante el la kritiko de Esperanto, Jespersen provis konstrui propran gramatikon, kiun Collinson parte aprobis. En kontinuo de la ellaboro, lia gramatiko pli kaj pli distanciĝis de la Esperanta, ekzemple la firmaj finaĵoj de vortklasoj